

TEXTE ADOPTATE

Ediție provizorie

P9_TA-PROV(2020)0283

Obligațiile Comisiei în domeniul reciprocității vizelor în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE) 2018/1806

Rezoluția Parlamentului European din 22 octombrie 2020 referitoare la obligațiile Comisiei în domeniul reciprocității vizelor în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE) 2018/1806 (2020/2605(RSP))

Parlamentul European,

- având în vedere Regulamentul (UE) 2018/1806 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație¹, în special articolul 7 („mecanismul de reciprocitate”),
- având în vedere Rezoluția Parlamentului European din 2 martie 2017 referitoare la obligațiile Comisiei în domeniul reciprocității vizelor în conformitate cu articolul 1 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 539/2001²,
- având în vedere Comunicările Comisiei privind situațiile de nereciprocitate din 12 aprilie 2016 (COM(2016)0221), 13 iulie 2016 (COM(2016)0481), 21 decembrie 2016 (COM(2016)0816), 2 mai 2017 (COM(2017)0227), 20 decembrie 2017 (COM(2017)0813), 19 decembrie 2018 (COM(2018)0855) și cea mai recentă Comunicare a Comisiei din 23 martie 2020 intitulată „Situația actuală în materie de nereciprocitate în ceea ce privește politica în domeniul vizelor” (COM(2020)0119),
- având în vedere articolul 17 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și articolele 80, 265 și 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE),
- având în vedere dezbaterile pe tema „Obligații în domeniul reciprocității vizelor”, care a avut loc la 19 octombrie 2020,
- având în vedere întrebarea adresată Comisiei pe tema obligațiilor ce revin Comisiei în domeniul reciprocității vizelor, în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE)

¹ JO L 303, 28.11.2018, p. 39.

² JO C 263, 25.7.2018, p. 2.

2018/1806, (O-000049/2020 – B9-0022/2020),

- având în vedere propunerea de rezoluție a Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne,
- având în vedere articolul 136 alineatul (5) și articolul 132 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură,
- A. întrucât criteriul de reciprocitate a vizelor, unul dintre criteriile fundamentale ale politicii UE în materie de vize, este înțeles, în general, că ar implica ca cetățenii UE să fie supuși acelorași condiții atunci când călătoresc spre o țară terță ca și resortisanții țării terțe respective atunci când călătoresc spre UE;
- B. întrucât scopul mecanismului de reciprocitate a vizelor este de a pune în practică o astfel de reciprocitate în materie de vize; întrucât politica UE în domeniul vizelor interzice statelor membre individuale să introducă o obligație în materie de vize pentru resortisanții unei țări terțe dacă țara respectivă este inclusă în anexa II la Regulamentul (UE) 2018/1806 (țări ai căror resortisanți sunt exonerati de obligația de a deține viză de scurtă ședere);
- C. întrucât mecanismul de reciprocitate a fost revizuit în 2013, Parlamentul intervenind în calitate de colegiuitor, deoarece a trebuit să fie adaptat în lumina intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene privind temeiurile juridice secundare și „să ofere un răspuns al Uniunii ca act de solidaritate, în cazul în care o țară terță care figurează pe lista din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 aplică obligativitatea vizei pentru resortisanții a cel puțin unui stat membru” [considerentul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1289/2013];
- D. întrucât mecanismul de reciprocitate stabilește o procedură care începe în cazul apariției unei situații de nereciprocitate, ce prevede calendare și măsuri precise care trebuie luate în vederea încheierii unei situații de nereciprocitate; întrucât logica sa inerentă prevede măsuri din ce în ce mai severe cu privire la țara terță în cauză, inclusiv, în ultimă instanță, suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor pentru toți resortisanții țării terțe în cauză („a doua etapă a aplicării mecanismului de reciprocitate”);
- E. întrucât „pentru a asigura implicarea corespunzătoare a Parlamentului European și a Consiliului în cea de a doua etapă a aplicării mecanismului de reciprocitate, dată fiind natura politică deosebit de sensibilă a suspendării exceptării de la obligativitatea vizelor pentru toți resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 și implicațiile orizontale ale acestei chestiuni pentru statele membre, pentru țările asociate spațiului Schengen și pentru Uniune în sine, în special pentru relațiile lor externe și pentru funcționarea globală a spațiului Schengen, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene [a fost] delegată Comisiei în ceea ce privește anumite elemente ale mecanismului de reciprocitate”, inclusiv suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor pentru toți resortisanții țării terțe în cauză;
- F. întrucât „Parlamentul European sau Consiliul pot decide revocarea delegării” [articolul 290 alineatul (2) litera (a) din TFUE];
- G. întrucât un act delegat „poate intra în vigoare numai în cazul în care, în termenul stabilit

prin actul legislativ, Parlamentul European sau Consiliul nu formulează obiecțiuni” [articolul 290 alineatul (2) litera (b) din TFUE];

- H. întrucât Comisia a contestat în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene alegerea actelor delegate în a doua etapă a aplicării mecanismului de reciprocitate și întrucât Curtea de Justiție a considerat, cu toate acestea, că alegerea legislatorului a fost corectă (cauza C-88/14);
- I. întrucât, în acest fel, mecanismul stabilește în mod clar obligații și responsabilități pentru Parlament și Consiliu, precum și pentru Comisie, în diversele etape ale mecanismului de reciprocitate;
- J. întrucât miza este, așadar, solidaritatea între statele membre ale UE, dar există și o miză instituțională, deoarece Parlamentul și Consiliul sunt în prezent lipsite de prerogativa lor de „implicare adecvată [...] în cea de a doua etapă a aplicării mecanismului de reciprocitate”;
- K. întrucât Comisia nu ar trebui lăsată într-o situație în care tergiversările sale și refuzul de a aplica legislația UE ar putea duce la afectarea credibilității sale în calitate de gardian al tratatelor, ci ar trebui să i se reamintească obligațiile instituționale și legale care îi revin,
 - 1. își reiterează opinia potrivit căreia Comisia este obligată din punct de vedere juridic să adopte un act delegat care să suspende temporar exonerarea de la obligația de a deține viză pentru cetățenii țărilor terțe care nu au eliminat obligația de a deține viză pentru cetățenii anumitor state membre, în termen de 24 de luni de la data publicării notificărilor în acest sens, termen care s-a încheiat la 12 aprilie 2016;
 - 2. invită Comisia ca, pe baza articolul 265 din TFUE, să adopte actul delegat necesar în termen de cel mult două luni de la data adoptării prezentei rezoluții;
 - 3. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Comisiei, Consiliului European, Consiliului și parlamentelor naționale.